

шому місці – творчі, але неактивні підприємці. Їх частка становить 42,59 %. Далі розташовуються ті, які є і творчими, і активними (27,78 %). Деяко меншою є частка активних, але нетворчих, і тих, які мінімально проявляють свою активність і творчість. Вони становлять, відповідно, 16,67 % і 12,96 %.

Серед підприємців III типу переважно є ті, котрі досягнули успіху і надалі не проявляють ні творчості, ні активності. Їх частка становить 40,0 %. Решта представників цього III типу за цією характеристикою розмістились рівномірно. Їх частки становлять по 20,0 % відповідно.

Висновки. Бізнес-прошарок – це активні та творчі люди, значною мірою ініціативні, спрямовані на зміни і перетворення, основна діяльність яких спрямована на отримання прибутку. У своїй діяльності активність спрямовують на вирішення проблем. Під час прийняття рішень орієнтуються лише на себе, власний досвід. Своїх підлеглих розглядають як хороших виконавців. У конфліктних ситуаціях намагаються шляхом переговорів та співробітництва прийняти конструктивне рішення. Опинившись у скрутній ситуації, нарікають лише на себе. Це люди, які ставлять перед собою завдання досягти далекосяжних цілей і не бояться інновацій. Бізнес-прошарок – категорія людей, котрі постійно в пошуках нових ідей та ресурсів розвитку.

Максимець Ю.В. Типы предпринимателей в измерении поведенческой активности в современных условиях экономического развития

Представлены результаты исследования сущности предпринимателя. Рассмотрено проявление поведения предпринимателя в конкретной ситуации. Приведен портрет современного предпринимателя и раскрыта его сущность.

Ключевые слова: предприниматель, типы предпринимателей, типы поведения предпринимателей, портрет предпринимателя.

Maksymets Yu. V. Types of businessmen in measurement of behavioural activity in modern conditions of economic development

Presented results of research of essence of the businessman. Display of behavior of the businessman in a concrete situation is considered. It is presented a portrait of the modern businessman and it is opened its essence.

Keywords: the businessman, types of businessmen, types of behaviour of businessmen, a portrait of the businessman.

УДК 333.433:339.33

Викл. О.В. Копитко –

Львівський технікум залізничного транспорту

ІНФРАСТРУКТУРНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ОПТОВИХ РИНКІВ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

Розглянуто необхідність формування дієвої інфраструктури оптових ринків сільськогосподарської продукції як основи, на якій будується рух товарів, головною з яких є оптова торгівля, а інструментом управління товарними потоками – логістика. Створення ефективної інфраструктури забезпечить виробникам достатній рівень рентабельності, змогу отримання необхідної інформації про ринкову кон'юнктуру, дасть змогу їм безпосередньо брати участь у вдосконаленні структури господарювання. Доведено, що ефективність функціонування аграрної економіки безпосередньо залежить від інфраструктури оптових ринків, що повинно забезпечити оптимальне поєднання інтересів продавців і покупців, оскільки сама оптова торгівля є

тією ланкою, що забезпечує самим обміном інтереси виробництва і споживання і робить можливим виробникам вигідно продати вироблену продукцію.

Ключові слова: інфраструктура оптових ринків, сільськогосподарська продукція, аграрні ринки, оптова торгівля, логістичні ланцюги.

Постановка проблеми. Значна роль в інфраструктурі ринку належить організаціям та підприємствам торгівлі, тобто безпосередньої купівлі – продажу товарів. Торгівля займає проміжне місце між виробництвом і споживанням, вона зв'язує суб'єкти господарювання в єдину систему відтворення. Сама система торгівлі поділяється на оптову і роздрібну. Оптова торгівля – це торгівля, що здійснюється великими партіями. Вона обслуговує, насамперед, обіг між організаціями споживачів, як засобів виробництва між підприємцями, що виробляють і споживають їх, а також обіг товарів для подальшого перепродажу роздрібними підприємцями – для продажу кінцевим споживачам. Проте в Україні ще немає чіткого розмежування, оскільки на оптових ринках агропромислової продукції можна купувати товари і в роздріб, що створює несприятливі умови для роздрібних посередників. Тому враховуючи сучасний стан розвитку оптових ринків сільгосппродукції, їх інфраструктурне забезпечення має надзвичайно важливе значення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми розвитку інфраструктури ринків досліджували вітчизняні вчені Башнянин Г.І., С.В. Мочерний, Є.Й. Майовець, С.М. Панчишин. Особливості формування інфраструктури аграрних ринків досліджували С.В. Васильчак, Р.Я. Корінець, М.В. Присяжнюк, М.В. Зубець, П.Т. Саблук, А.М. Стельмащук, В.І. Топіха, Ю.А. Цимбалюк, В.В. Юрчишин та ін. Проте досліджень саме розвитку інфраструктури оптових ринків сільгосппродукції є недостатньо.

Постановка завдання. Оптові ринки створюють для реалізації права дрібних товаровиробників на рівних умовах торгівлі агропродовольчими товарами на організованому ринку. Продавцями на ринках виступають члени селянських господарств, орендарі, члени особистих підсобних господарств, кооперативів, громадяни, які здійснюють продаж сільськогосподарської продукції і не мають стаціонарних пунктів торгівлі на ринках. Створення ефективно інфраструктури забезпечить виробникам достатній рівень рентабельності, можливість отримання необхідної інформації про ринкову кон'юнктуру, дасть змогу їм безпосередньо брати участь у вдосконаленні структури господарювання. Тому дослідження даного питання є надзвичайно актуальним.

Виклад основного матеріалу. Діяльність оптових ринків сільськогосподарської продукції на цей час свідчить, що його інфраструктура перебуває на початковій стадії свого розвитку, адже система руху товарів від виробника до споживача є здебільшого нерегульованою, а в [1, с. 244] наведено визначення, що інфраструктура це структурні елементи економіки, які полегшують рух товарних потоків від продавця до покупця. Термін інфраструктура (від лат. *Infra* – під, структура) означає діяльність галузей, підприємств та організацій, що входять у ці галузі, які повинні забезпечувати, створювати умови для нормального функціонування виробництва та обігу товарів, а також життєдіяльності людей. Використовуючи матеріали з вікіпедії **інфраструктура** (англ. *Infrastructure*), (рос. инфраструктура, англ. *infrastructure*,

нім. *Infrastruktur f*) – це сукупність галузей і видів діяльності, що обслуговують економіку, виробництво (транспорт, зв'язок, комунальне господарство, загальна і професійна освіта, охорона здоров'я та ін.) [2]. Розрізняють виробничу і соціальну інфраструктуру. В інфраструктуру входять дороги, зв'язок, транспорт, складське господарство, зовнішнє енергопостачання, водопостачання, спортивні споруди, озеленення, підприємства з обслуговування населення. Інколи до інфраструктури долучають науку, освіту, охорону здоров'я.

Оптові ринки необхідно враховувати як складову частину інфраструктури регіону (як дороги чи порти), оскільки вони впливають на правильний потік харчової продукції між виробником та споживачем. Прямі, опосередковані та стимулятивні переваги оптових ринків охоплюють:

- підвищення безпечності та покращення якості продукції (здоровіше, продуктивніше населення);
- ширший, з більшою доданою вартістю асортимент продукції;
- зниження фактора ризику для здоров'я на ринках (зниження рівня забрудненості води, передачі захворювань);
- зменшення втрат свіжої продукції (вища продуктивність);
- краще перероблення відходів;
- нижчі та стабільніші ціни для споживачів (нижчий рівень інфляції);
- досконаліший механізм відкриття цін (ефективніша дистрибуція продукції по Україні);
- ріст продаж господарствами (підтримка сегменту фермерів);
- створення робочих місць (будівельні роботи; роботи на оптовому ринку, пов'язані з операційними заходами);
- ріст найму, продукції і послуг у сільських місцевостях (помножена дія на дохід);
- ріст найму, продукції і послуг у сільських місцевостях (помножена дія на дохід);
- постійна (ознайомча / стимулятивна) виставка для місцевої свіжої продукції;
- менше скупчення / руйнування доріг у містах (де на цей час проводяться оптові трансакції);
- ріст прибутків за податками (більш формалізована торгівля);
- доступніша інформація щодо ринку (краще доведена політика аграрного маркетингу).

Інфраструктура означає основу, фундамент, внутрішню будову системи. Стосовно ринку – це сукупність організаційно-правових форм, за допомогою яких здійснюється функціонування і поєднання в єдине ціле ринкових відносин. А це означає, що ринок складається не тільки з тих, хто робить свій підприємницький, споживчий, або державний бізнес. Взаємини між ними зумовлюються великою кількістю організаційних форм, які допомагають суб'єктам ринку реалізувати свої ділові інтереси [3, с. 172-173].

Важливу роль у ринковій інфраструктурі відіграють посередники. Оскільки ринок є місцем співпраці двох основних суб'єктів – виробника і споживача – рух товарів і послуг від виробника до покупця потребує не лише певного часу, а й значних зусиль досвідчених саме у цій справі людей. Якщо всіма такими питаннями займатиметься сам виробник, то ефективність його роботи буде надто низькою через значні витрати часу й ресурсів. Зайвий час і ресурси витрачав би й споживач, шукаючи необхідні йому товари та послуги. Тому на допомогу їм приходять посередники [4].

Інфраструктура оптового ринку є невід'ємною складовою частиною інфраструктури товарного ринку і є сукупністю специфічних формувань: установ, підприємств, служб і низки комерційно-торговельних інституцій, що відіграють допоміжну роль або створюють загальні умови для ефективного провадження процесу оптової реалізації товарів і послуг.

Основним призначенням і метою інфраструктурних формувань оптової торгівлі є не власна комерційна діяльність, а забезпечення умов для оптимального й ефективного ведення комерційних оптових операцій суб'єктами основної структури гуртової торгівлі.

Елементи інфраструктури оптового ринку за функціональним призначенням поділяють на дві великі групи: групу елементів основної (внутрішньої) і групу загальної ринкової, або зовнішньої, інфраструктури.

Інфраструктура аграрного ринку [5] є однією з основних передумов його стабільного функціонування, від розвитку якої залежить як ефективність діяльності окремих господарських суб'єктів, так і реалізація стратегічних цілей держави в сфері аграрної політики та продовольчої безпеки. Основними напрямками удосконалення інфраструктури є розвиток інститутів гуртової торгівлі, зокрема оптових ринків, агроторгових домів, бірж, а також інформаційно-консультаційне забезпечення товаровиробників. Удосконалення інфраструктури ринку сприятиме оптимізації системи маркетингу та каналів збуту продукції для всіх виробничих суб'єктів ринку. Тобто серед цих суб'єктів аграрного ринку автор оптові ринки відносить до системи збуту і немає тут обслуговуючих кооперативів. Характеризуючи сучасний стан інфраструктури аграрного ринку [6, с. 58], автори зазначають, що об'єктами інфраструктури є обслуговуючі кооперативи, кредитні спілки, виставки-ярмарки, аукціони живої худоби і в принципі до елементів інфраструктури віднесено систему розподілу, а сам оптовий ринок трактується як елемент інфраструктури регіону [6, с. 59].

Сучасний стан ринку сільськогосподарської продукції та продовольства в Україні, на думку авторів [7, с. 14] характеризується:

- наявністю великої кількості дрібних товаровиробників, які виробляють абсолютну більшість овочів, фруктів, м'яса тощо;
- слабкою зорієнтованістю таких товаровиробників на потреби ринку (споживача);
- засиллям неорганізованих посередницьких структур, які диктують закупівельні ціни товаровиробнику, здійснюючи при цьому багаторазовий перепродаж товарів, що призводить до завищення роздрібних цін, а відтак більших витрат для споживача;
- відсутністю тривалих стабільних зв'язків у ланцюгу "виробник-оптовик-роздрібний продавець-споживач", які не пов'язані контрактними механізмами, а торгівля сільськогосподарською продукцією ґрунтується переважно на особистих контактах учасників ринку та має стихійний характер;
- значними ціновими коливаннями на сільськогосподарську продукцію – річними, сезонними, регіональними;
- неконтрольованим зростанням стихійної торгівлі, посиленням тінізації обігу товарів і послуг.

Для більшості дрібних і середніх товаровиробників постала проблема не тільки виростити продукцію, а й вигідно її продати, отримати прибуток, щоб забезпечити матеріальними благами свої родини, зберегти та розширити виробництво. На жаль, і до цього часу зусилля влади спрямовані переважно на підтримку сільськогосподарського виробництва, а не на розвиток ринкової інфраструктури, яка забезпечувала б учасникам ринку на конкурентній основі збут продукції за вигідною ціною, швидке просування продукції до споживача, скорочення втрат сільськогосподарської продукції, підвищення її якості, формування та стабілізацію ринкових цін і т. ін. Тут потрібно розділити оптову торгівлю сільськогосподарською продукцією: біржі забезпечують переважно торгівлю зерновими, а інші оптові ринки-типу Шувар, Столичний, Господар, Копані в основному плодо овочевою продукцією та картоплею, проте, якщо на ринку Копані – переважно формуються оптові партії для відправки в інші регіони, а роздрібну торгівлю забезпечують лише місцева роздрібна торгівля, то три інші забезпечують роздрібну торгівлю. Не можна не відзначити існування в Україні оптового ринку живої худоби "Чародій", що у місті Жашкові Черкаської області.

Таку функцію можуть і мають виконувати ОРСП.

Необхідність розвитку ОРСП зумовлюється також зростанням масштабів товарно-грошового обігу, необхідністю забезпечення соціальної підтримки значної частини сільського населення, розширення сфер діяльності та збільшення торгового обороту суб'єктів підприємницької діяльності.

Основними напрямками створення та функціонування оптових продовольчих ринків передбачена етапність створення ринків: створюються універсальні, а також спеціалізовані ОРПС, наприклад плодоовочеві, рибні, м'ясні тощо, а вже потім – створюються оптові ринки на рівні районів, областей, тобто ближче до товаровиробників.

Нині "вузьким місцем" інфраструктури залишаються формування закупівельно-збутового призначення (пункти, кооперативи), мережа яких має діяти безпосередньо в населених пунктах. У такий спосіб найповнішою мірою вони будуть відповідати запитам виробників сільгосппродукції, враховуючи дрібні приватні господарства населення.

Інфраструктура оптового ринку сільськогосподарської продукції – система обслуговуючих структур, споруд, будівель, систем, мереж, ліній, служб, складських приміщень, сховищ, залів, майданчиків, павільйонів, обладнання, транспорту, під'їзних і внутрішніх шляхів, засобів зв'язку, що включені до проекту (бізнес-плану) організації діяльності юридичної особи у статусі оптового ринку сільськогосподарської продукції.

Інфраструктура оптового аграрного ринку охоплює оптові, дрібнооптові та оптово-роздрібні ринки сільськогосподарської продукції. Інфраструктура ОРСП – це територія, на якій розміщується торговий центр з торговельним залом та мережею приміщень і споруд для дороблення і забезпечення режимного зберігання продукції (сховища, склади, сортувально-пакувальні лінії, обладнання для охолодження продукції та спеціальний транспорт).

Оптові ринки створюють для реалізації права дрібних товаровиробників на рівних умовах торгівлі агропродовольчими товарами на організовано-

му ринку. Продавцями на ринках є члени селянських господарств, орендарі, члени особистих підсобних господарств, кооперативів, громадяни, які здійснюють продаж сільськогосподарської продукції і не мають стаціонарних пунктів торгівлі на ринках. Створення ефективно інфраструктури забезпечить виробникам достатній рівень рентабельності, можливість отримання необхідної інформації про ринкову кон'юнктуру, дасть змогу їм безпосередньо брати участь у вдосконаленні структури господарювання.

На основі дослідження робіт з логістики ми виокремили основоположні принципи, з урахуванням яких має будуватися управління товарними потоками сільськогосподарської продукції, сировини і продовольства.

Висновки. Виділення інфраструктури оптових ринків сільськогосподарської продукції як самостійного утворення потрібно розглядати як об'єктивне явище, зумовлене тим, що кожному типу економічної системи відповідає своя інфраструктура як об'єктивних наслідків структурних змін, зумовлених процесом суспільного поділу праці у сільськогосподарському виробництві, розподілі та обміні. З огляду на це, її можна розглядати, з одного боку, як вид інфраструктури, що відповідає новому типу господарювання, з іншого – як інфраструктуру окремого ринку (товарів та послуг), що забезпечує взаємний пошук один одного продавцями і покупцями, рух товару, обмін, а також економічну та фінансову діяльність ринкових структур.

Для сільськогосподарського виробництва найважливішими є всі питання, що стосуються ланки "сільськогосподарський товаровиробник (постачальник) – оптовий і дрібнооптовий покупець", для населення як кінцевого споживача – "великий чи дрібний оптовик (продавець) – роздрібна торгівля, громадське харчування (покупець)".

У процесі руху товарів задіяно безліч учасників, що мають часто різноспрямовані інтереси. Відбувається трансформація продукції як в плані її фізичного перетворення (переробка), так і в плані зміни власника, складається конкуренція між ними, що веде до затягування часу проходження продукції від виробника до споживача, збільшення втрат продукції і підвищення її кінцевої ціни. Постає питання про управління процесом руху товарів.

На цей час у світовій практиці інструментом раціональної (оптимальної) організації управління товарними потоками стає логістика. Вона дає змогу підвищити ефективність здійснення потокових процесів, найбільш швидко і повно задовольнити платоспроможний попит споживачів послуг і кінцевого продукту і, найголовніше, знизити сукупні витрати з формування, руху і перетворення цих потоків.

Рівень розвитку інфраструктури, який в умовах глобалізації економіки та розвитку міждержавної торгівлі став важливим фактором конкурентних переваг тієї чи іншої країни. Стосовно нашої країни, на цьому етапі не можна говорити про активну участь держави у розвитку ринкової інфраструктури. Це проявляється в усіх напрямках державного впливу на неї – нормативно-правового, організаційного, економічного, адміністративного і веде до того, що засновниками і повними власниками інфраструктурних об'єктів стають різні комерційні структури, приватні особи та іноземні інвестори. Це спричи-

няє: в одних випадках – встановлення на ринках невідрізнано високих тарифів на послуги, в інших – відсутність контролю за якістю продукції.

Література

1. Словарь современной экономической теории Макмиллана. – М. : Изд-во ИНФРА – М, 1997. – 608 с.
2. Мала гірнича енциклопедія. – В 3-х т. / за ред. В.С. Білецького. – Донецьк : Вид-во "Донбас", 2004. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.uk.wikipedia.org/wiki>
3. Башнянин Г.І. Політична економія : навч. посібн. / Г.І. Башнянин, П.Ю. Лазур, В.С. Медведєв. – К. : Вид-во "Ніка – Центр Ельга", 2000. – 527 с.
4. Єщенко П.С. Економіка для всіх / П.С. Єщенко. – К. : Вид-во "Вища шк.", 2009. – 478 с. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.uk.wikipedia.org/wiki>
5. Цимбалюк Ю.А. Розвиток інфраструктури аграрного ринку в Україні // Збірник наукових праць Уманського НУ садівництва. – Ч. 2. Економіка. – Умагь : Вид-во Уманського НУ садівництва. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.udau.edu.ua/library.php/>.
6. Присяжнюк М.В. Аграрний сектор економіки України (стан і перспективи розвитку) / М.В. Присяжнюк, М.В. Зубець, П.Т. Саблук та ін. / за ред. М.В. Присяжнюка, М.В. Зубця, П.Т. Саблука, В.Я. Месель-Веселяка, М.М. Федорова. – К. : Вид-во ННЦ ІАЕ, 2011. – 1008 с.
7. Роман Корінець. Оптові ринки сільськогосподарської продукції: запитання та відповіді / Корінець Роман, Швецова Людмила // Проект USAID "Реформа у галузі сільського господарства, вдосконалення законодавчо-нормативної бази", Український освітній центр реформ. – К., 2007. – 91 с.

Копытко О.В. Инфраструктурное обеспечение оптовых рынков сельскохозяйственной продукции

Рассмотрена необходимость формирования действенной инфраструктуры оптовых рынков сельскохозяйственной продукции как основы, на которой строится движение товаров, главной из которых является оптовая торговля, а инструментом управления товарными потоками – логистика. Создание эффективно действующей инфраструктуры обеспечит производителям достаточный уровень рентабельности, возможность получения необходимой информации о рыночной конъюнктуре, позволит им непосредственно участвовать в совершенствовании структуры хозяйствования. Доказано, что эффективность функционирования аграрной экономики напрямую зависит от инфраструктуры оптовых рынков, что должно обеспечить оптимальное сочетание интересов продавцов и покупателей, поскольку сама оптовая торговля является тем звеном, обеспечивающим самым обменом интересы производства и потребления и делает возможным производителям выгодно продать произведенную продукцию.

Ключевые слова: инфраструктура оптовых рынков, сельскохозяйственная продукция, аграрные рынки, оптовая торговля, логистические цепи.

Копытко О.В. Infrastructure providing of wholesale markets of agricultural products

The necessity of the effective infrastructure formation of wholesale markets of agricultural products, as a basis on which the movement of goods is built, the foundation is the wholesale trade, and the management instrument of commodity current is logistics. Creation an effectively working infrastructure will provide producers with sufficient level of profitability, with the opportunity to obtain the necessary information about the market conjuncture, will allow them to participate directly in improving of the management structure. It is proved that the effectiveness of the agrarian economy function depends on the infrastructure of the wholesale markets, which should provide the optimum combination sellers' and buyers' interests as wholesale is the link that provides with the exchange the interests in production and consumption and makes it possible for producers to sell profitable produced products.

Keywords: infrastructure of the wholesale markets, agricultural products, the agricultural markets, wholesale trade, logistic chains.

УДК 338.2

Доц. Ю.М. Кушнірчук, канд. екон. наук – Львівський ДУВС

РЕАЛІЗАЦІЯ ФІСКАЛЬНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПОДАТКІВ НА ЕКОНОМІЧНІ РЕСУРСИ З МЕТОЮ ЗМІЦНЕННЯ БЮДЖЕТНОЇ БЕЗПЕКИ

Проаналізовано роль податків на економічні ресурси у формуванні доходів місцевих бюджетів різних рівнів. Здійснено розмежування індикаторів бюджетної безпеки державного та локального рівнів управління. Проведено оцінку взаємозв'язку між соціокультурними видами та основним джерелом їх фінансування податками на економічні ресурси. Розраховано інтегральний показник рівня бюджетної безпеки України. Окреслено перспективні напрями реструктуризації доходів місцевих бюджетів у контексті зміцнення бюджетної безпеки.

Ключові слова: бюджетна безпека, податки на економічні ресурси, індикатори бюджетної безпеки, інтегральний показник бюджетної безпеки.

Вступ. Нині продовжуються кризові явища в економіці України, які супроводжуються низкою негативних аспектів, зокрема: скороченням інвестицій, дефіцитом платіжного балансу, зниженням обсягів кредитування, інфляційними процесами та пов'язаними з цим знеціненнями доходів населення, вивезенням капіталу, знеціненням сукупних активів тощо.

Для зменшення гостроти наслідків впливу фінансової кризи невідкладне значення має проведення зваженої макроекономічної політики, зокрема її бюджетно-податкової компоненти.

Постановка завдання, мета дослідження. Бюджетно-податкова політика є інструментом активного впливу на фінансову, а отже і економічну безпеку держави, регіонів та суб'єктів господарювання. Податки, збори та інші обов'язкові платежі, зокрема податки на економічні ресурси, як джерело акумуляції коштів до бюджетів різних рівнів, опосередковують процес перерозподілу створюваного у суспільстві національного продукту через бюджет. Отже, важливим напрямом дослідження податків на економічні ресурси є вивчення та оцінювання їхньої ролі в системі інструментів зміцнення бюджетної безпеки як елемента фінансової компоненти економічної безпеки держави.

Виклад основного матеріалу. Бюджетна безпека держави залежить від багатьох чинників, основними з яких потрібно вважати – бюджетний устрій в країні та бюджетний процес. Через бюджетний механізм здійснюється вплив на інші сфери економічної безпеки, зокрема фінансову та соціальну.

Барановський О. пропонує таке визначення бюджетної безпеки: "стан забезпечення платоспроможності (рівень бюджетного потенціалу) держави щодо виконання нею своїх функцій з урахуванням балансу доходів і витраток державного і місцевих бюджетів та доцільності, законності й ефективності використання бюджетних коштів на всіх рівнях" [1, с. 206]. Отже, у цьому визначенні узагальнено всі рівні бюджетної безпеки – державний, регіональний і рівень територіальної громади.

З цих позицій доцільно досліджувати бюджетну безпеку держави та локальну бюджетну безпеку відповідно до бюджетного устрою держави. Саме тому потрібно розрізняти індикатори різних рівнів бюджетної безпеки. На підставі джерел [2-5] пропонуємо розмежування індикаторів бюджетної безпеки відповідно до її рівнів (табл. 1).